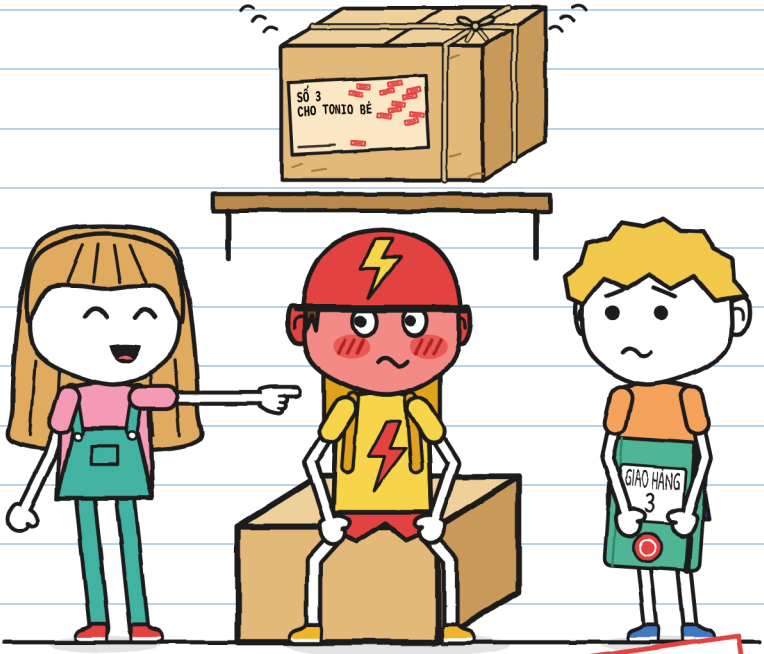
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 3

Xin trả lại

LinguAula

(cuốn sổ của Guni)

CỠ S
Trình độ cơ bản · 7+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 3
Xin trả lại

Lời và tranh: LinguAula

CỠ S · Trình độ cơ bản · 7+

Bản tiếng Việt: LinguAula

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Cuốn thứ ba của bộ sách. Hai cuốn trước: "Gói hàng này cắn" và "Không mở trước tiếng sấm".

LinguAula

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Không người giao hàng nào bị thương khi viết cuốn sách này. Đỏ mặt thì có. — J.

Và tớ đọc trước. —J.

Nếu bạn nhặt được nó, xin hãy trả lại.

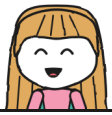
CHỈ TRONG TRUYỆN

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện. Gói hàng thật không bay trở về. Khi đi xe đạp thật, hãy làm theo trang 76. —J.

AI LÀ AI

Guni. Người giao hàng ngày thứ Bảy. Vẽ những thứ chẳng ai nhờ vẽ. Cuốn sổ này là của cậu ấy.

Julita. Viết bằng màu xanh lá và ký là J. Lúc nào cũng biết cách giúp. Đó chính là vấn đề.

Tonio. Giao hàng cho CHỚP, bằng xe đạp. Trong mười phút hoặc miễn phí. Đỏ mặt từng phần một.

Mara. Chủ cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi. Đội mũ phù thủy. Biết nhiều hơn những gì cô nói.

Zoe. Của CHỚP. Nhanh nhất. Người đặt biệt danh.

Bruno. Của CHỚP. Từng xì lốp một lần. Hai năm trước.

Gói hàng số 3. Hễ bị lắc là kêu. Trên nhãn chỉ có một cái tên.

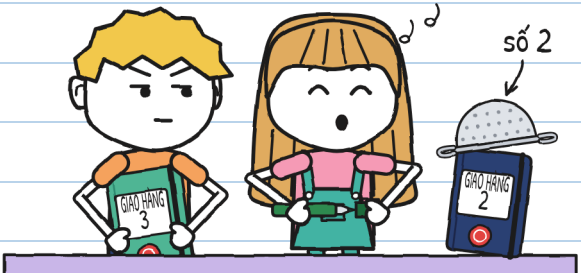

R. Gửi những gói hàng mà không ai giao nổi. Không ai nói ra tên.

SỔ GIAO HÀNG 3
của Guni

BÍ MẬT.

"Bí mật" nghĩa là: tớ đọc trước. Và tớ không kể với ai. —J.

Sổ 2 hết sạch trong một cơn giông. Cuốn này màu xanh lá, có con dấu của cửa hàng. Tớ định viết trước. Julita viết trước.

Tớ viết trước để giúp cậu. Không có gì. —J.

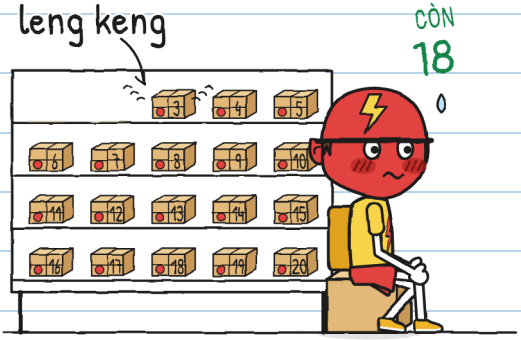
Tớ đâu có nhờ. Julita thì sao cũng được.

CHƯƠNG 1

Leng keng

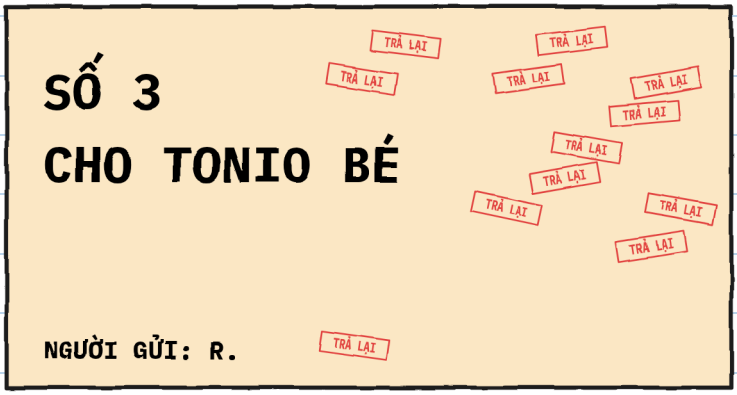
Cô Mara giữ trong cửa hàng những gói hàng không ai giao được, trên một cái kệ. Có hai mươi gói. Julita và tớ đã giao hai gói: một quả trứng rồng và mấy hạt giống biết chạy. Còn lại mười tám.

Đêm có giông, lúc bọn tớ sắp về nhà, một gói hàng kêu lên.
Leng keng.

Đó là gói số 3. Tonio giao hàng cho CHỚP, mười phút hoặc miễn phí, đỏ lên đúng màu mũ bảo hiểm.

Không có chữ ký, hàng trả lại sẽ bay về kệ của chúng lúc bình minh. Chỉ chữ ký của người nhận gói hàng mới có giá trị. Ký trên nhãn, bằng mực không xóa được. R. là người gửi: người gửi chúng đi.

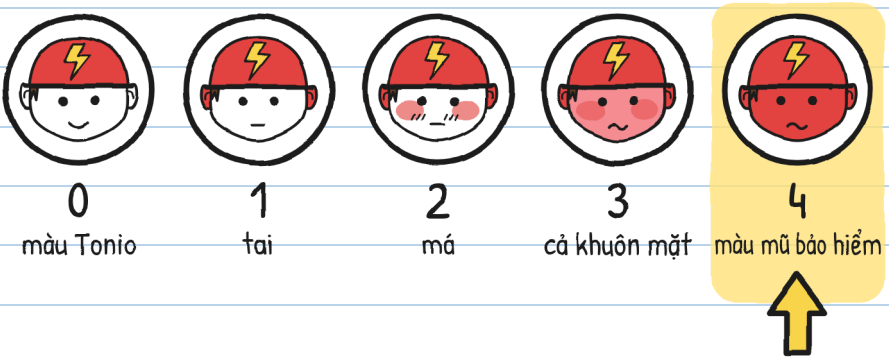

Julita bắt đầu đọc cái nhãn:
—Cho To...
Bạn ấy ngậm miệng lại. Bạn ấy chưa bao giờ ngừng giữa chừng một chữ. Tớ nhìn Tonio. Cậu ta đang đỏ lên.

Tớ đọc được nửa chữ. Nửa còn lại tớ nuốt mất. —J.

Có người đỏ mặt đột ngột. Tonio thì không. Tonio đỏ từng phần một. Tớ đã ghi lại.

ĐỎ KẾ CỦA TONIO

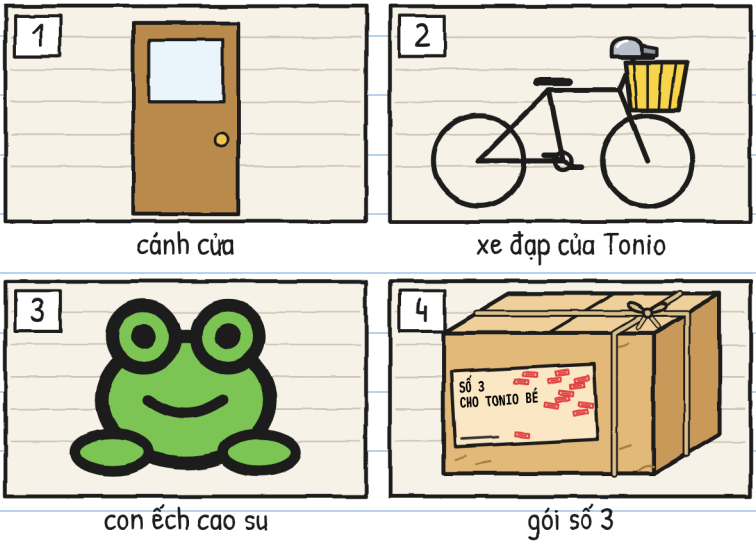
—Gói hàng đó có thể chờ —Tonio nói, rất nhanh—.
Nó đã chờ nhiều năm rồi. Thêm một ngày nữa.
Hoặc mười ngày. CHỚP không vội.
Đó là lần đầu tiên có người của CHỚP nói câu ấy.

Đêm đó: 4. Tớ muốn ghi bằng màu đỏ. Tớ chỉ có màu xanh lá. —J.

—Tối nay không mở gì hết —cô Mara nói—. Và không ai được đụng vào cái kệ khi chưa được phép. Không ai đụng vào. Tiếng leng keng lại vang lên. Leng keng.
—Là cánh cửa! —Julita nói.

Mỗi khi không hiểu chuyện gì, tớ lập một danh sách.

NGHI PHẠM LENG KENG

Con ếch vô tội. Tớ biết nó mà. —J.

Tớ ra vỉa hè thử các tiếng động. Trời đã tạnh mưa. Tớ mở rồi đóng cửa: kẽo kẹt. Tớ bấm chuông xe đạp: KÍNH COONG! Tớ bóp con ếch: chút chít.

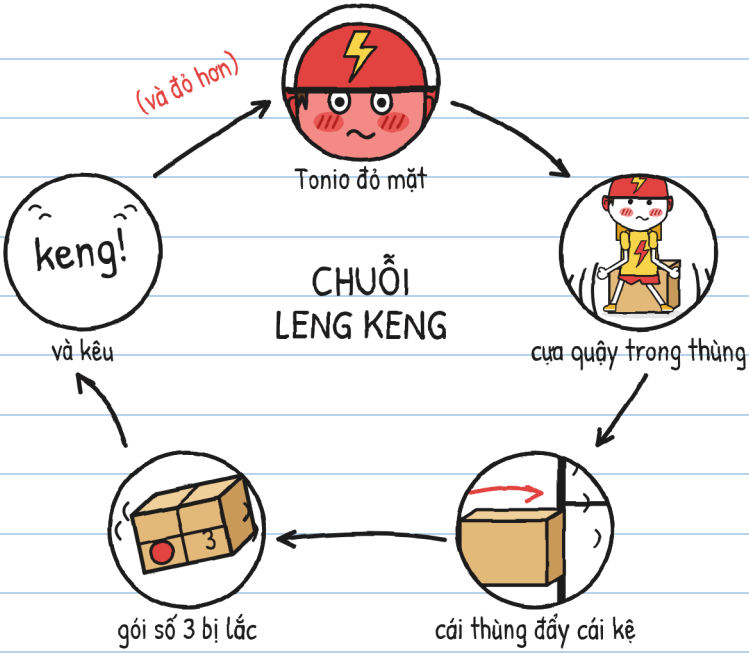

Julita lắc ngón tay ra hiệu không. Không cái nào kêu như thế.

Tớ vào lại. Tonio đang ngồi trong thùng thì cựa quậy.

Leng keng.

Tớ cúi xuống. Cái thùng của Tonio chạm vào chân kệ.

Không phải phép màu. Là Tonio.
Bên trong gói số 3 có thứ gì đó kêu khi gói hàng bị lắc.

Giống tớ. —J.

Tonio quyết định ngồi yên. Cậu ta chỉ yên được chừng này:

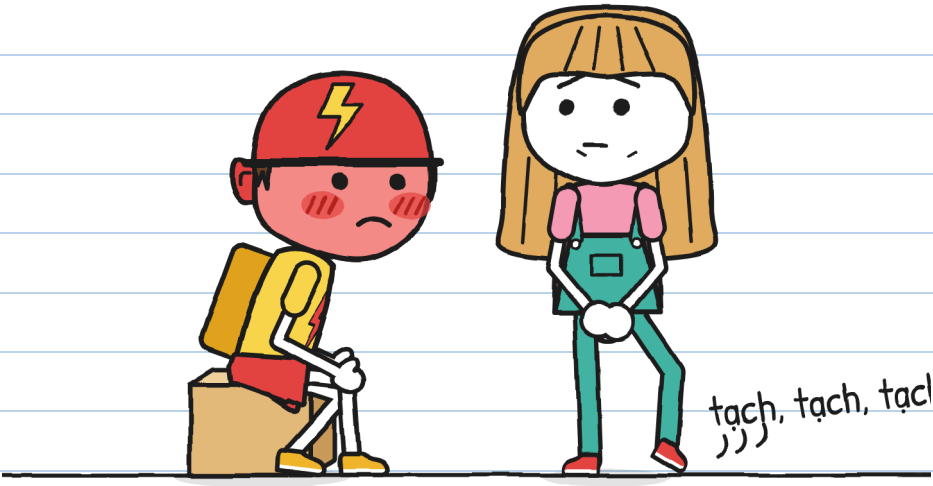

Chỉ là một câu hỏi thôi. Câu hỏi đâu có đẩy cái kệ. —J.

Câu này thì có.

—Là tớ —Tonio nói, nhìn xuống đôi giày—. Hồi nhỏ. Cậu ta nói rất khẽ. Con ếch còn nghe rõ hơn tớ.

Julita há miệng ra. Bạn ấy có rất nhiều câu hỏi. Tonio vẫn nhìn xuống giày. Julita nhìn cậu ta rồi ngậm miệng lại.

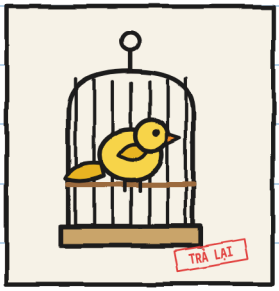
—Tớ không hỏi nữa —Julita nói.
Bạn ấy phải cố lắm. Cái chân cứ động đậy.

Những câu hỏi tớ chưa hỏi: chín câu. Tớ đã ghi hết. —J.

—Sao cô chưa bao giờ mang nó đến cho người nhận ạ? —tớ hỏi cô Mara.

—Cô mang mười hai lần. Nhìn nhãn mà xem: không đường, không số nhà, không họ. Cô đã thử với tất cả những Tonio bé cô tìm được.

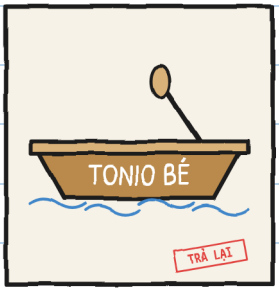
CÁC TONIO BÉ CỦA CÔ MARA

1. Một con chim hoàng yến. (Giẫm lên nhãn. Không tính.)

2. Ông Antonio, 71 tuổi. ("Ước gì được thế".)

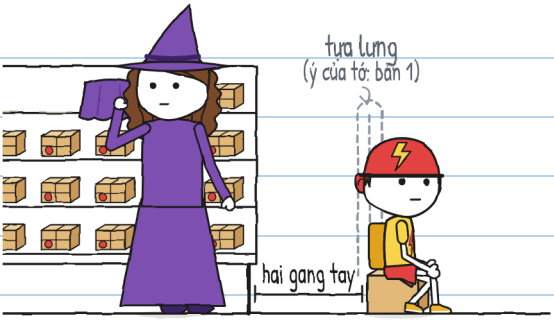
3. Một chiếc thuyền trên kênh. (Không có tay.)

—Còn Tonio thì sao? —Julita hỏi.

—Lần trước cô chưa quen Tonio —cô Mara nói, nhìn cậu ta—. Chẳng ai nói cho cô biết tên hồi nhỏ của cậu ấy.

Cô Mara lấy một tấm vải tím từ dưới quầy ra. Cô phủ lên gói số 3, như cái lồng con vẹt lúc đi ngủ. Cô kéo cái thùng của Tonio cách xa cái kệ hai gang tay.

—Thế này. Giờ cháu cựa quậy thoải mái.

Tonio có thể đi mà. Xe đạp để ngay ở cửa. Mười phút là cậu ta qua được cả khu phố.

Cậu ta lại ngồi xuống.

Tớ không biết vì sao. Tớ vẫn ghi lại. Cái thùng của cậu ta không có tựa lưng để dựa. Tớ đã vẽ cho cậu ta một cái.

Chẳng ai nhờ cậu làm cái tựa lưng cả. —J.

Lúc đóng cửa, Tonio là người ở lại cuối cùng, đang cài quai mũ bảo hiểm.

—Cô Mara. Mai cháu đến nói về gói hàng. Nói riêng thôi ạ.

—Hai đứa này là người của cửa hàng.

Tonio nhìn bọn tớ.

—Hai đứa này thì được. Nhưng không ai của CHỚP.

Gói hàng là của Tonio. Chỉ còn biết cậu ta có muốn nhận không.

Tớ đã biết cách giúp cậu ta rồi. —J.

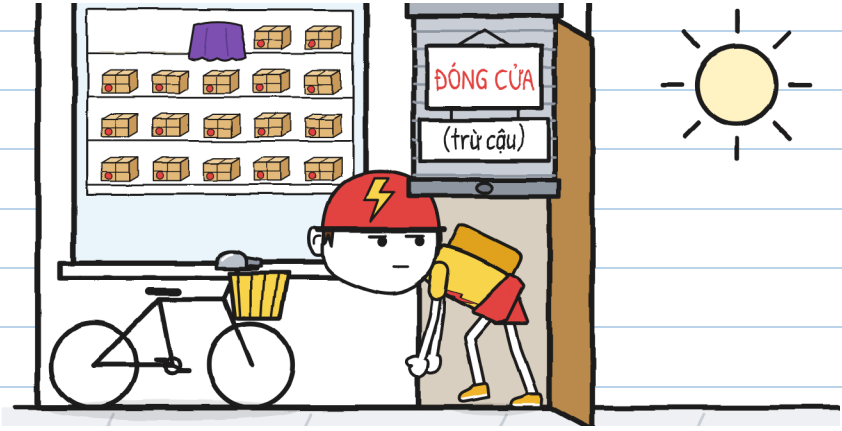
Đó mới là điều làm tớ lo.

CHƯƠNG 2

Chưa đồng ý đâu

Chủ nhật cửa hàng đóng cửa. Cô Mara để cửa cuốn kéo lên một nửa. Cô treo một tấm biển: ĐÓNG CỬA (trừ cậu).

Tonio đến lúc mười một giờ. Trước khi vào, cậu ta nhìn hai bên đường, như lúc sắp sang đường. Không có ai của CHỚP.

Bọn tớ đến lúc mười giờ rưỡi. Phòng khi. —J.

Cô Mara đặt gói số 3 lên quầy. Cô bỏ tấm vải ra.
Cô nói như người đọc một tấm biển:
—Gói hàng số ba. Cho Tonio bé. Là cháu à?
—Hồi trước ạ.
—Thế là được. Cháu có muốn nhận không?

Tonio nhìn cái hộp. Cái hộp không nói gì.
—Cháu chưa đồng ý đâu.
—Cháu cũng chưa nói không.
—Cháu nói là: "Cháu chưa đồng ý đâu".

Ba câu để khỏi ký. Tớ đã đếm. —J.

Tonio ôm cái hộp như ôm cái nồi nóng. Cậu ta cân thử. Xoay đi. Đưa sát tai. Lắc nhẹ.
Leng keng.
Cậu ta vội buông ra.

—Nếu cậu ấy mang gói hàng về nhà thì sao?
—Julita nói—. Một đêm ở nhà Tonio là coi như đã giao rồi. Theo logic.
—Con dấu trả lại không tính theo logic —cô Mara nói—. Nó tính theo mực.

CÓ TÍNH LÀ ĐÃ GIAO KHÔNG?		
	Nhìn nó	KHÔNG
	Cầm nó	KHÔNG
	Mang về nhà	KHÔNG
	Ký lên nhãn bằng mực không xóa được	CÓ

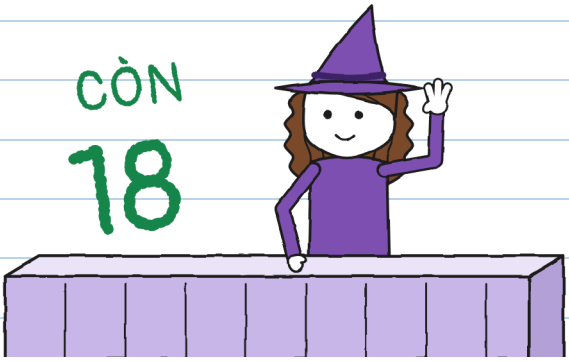
Con dấu và tớ không nghĩ giống nhau. —J.

—Julita, Guni: chuyến giao này là của các cháu —cô Mara nói—. Như vụ sấm. Ba điều kiện.

Cô đếm bằng ngón tay:

1. Các cháu không được mở hộp. Nhãn vẫn dán nguyên.
2. Gói số 3 chỉ rời cửa hàng khi Tonio yêu cầu.
3. Người nhận ký, nếu muốn. Không có chữ ký, gói hàng sẽ bay về lúc bình minh. Không sao cả.

—Nếu cậu ấy không bao giờ muốn thì sao?
—Julita hỏi.
—Thì không bao giờ.

"Không bao giờ" đâu phải ngày giao hàng. —J.

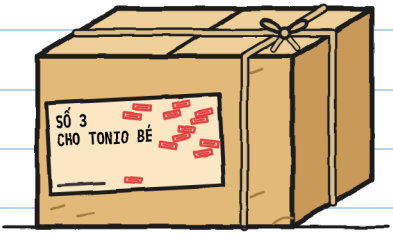
Tonio im lặng rất lâu. Julita đo thời gian: bốn phút. Với CHỚP, gần bằng nửa chuyến giao hàng.

—Cháu mang nó đi —Tonio nói—. Đóng kín. Để nghĩ. Tạm thời.
—Cháu yêu cầu à? —cô Mara hỏi.
—Cháu yêu cầu.

Tớ ghi lại lúc gói số 3 ra đi. Để không ai chối được:

PHIẾU XUẤT HÀNG

- [x] Hộp: đóng
- [x] Nhãn: dán
- [x] Yêu cầu: Tonio
- [ ] Chữ ký: chưa

Ngoài cửa, Tonio bỏ gói số 3 vào giỏ xe đạp. Cậu ta buông tay. Nó kêu: leng keng.

Cậu ta nhìn ghi đông và cái chuông xe của CHỚP. Có vẻ như nhớ ra điều gì.
—Sao thế? —Julita hỏi.
—Không có gì.
Tonio đi bộ, dắt xe bằng tay. Cậu ta chưa bao giờ đi bộ.

"Không có gì" thật ra là "có gì". Phải giúp cậu ấy. —J.

Từ cửa ra, tớ thấy hai chiếc xe của CHỚP đỗ ở góc phố.
—Tonio! Cậu chở gì trong giỏ thế? —một bạn gái hét. Bím tóc của bạn ấy dài tới eo.
—Một chuyến giao.
—Cho ai?
—Cho một khách hàng.

Cậu ta không nói dối. Trước khi trả lời, cậu ta xoay cái hộp. Nhãn quay về phía cậu ta. CHỚP không nhìn thấy nó.

Giờ tớ hiểu câu "không ai của CHỚP". —J.

Đêm đó tớ để rèm phòng kéo lên. Nhà tớ ở đối diện cửa hàng. Tớ muốn xem gói số 3 có quay về không.

—Guni hả? —mẹ tớ nói từ ngoài hành lang—. Con làm gì mà còn thức?
—Con canh một gói hàng.
—Thôi được. Nhưng canh khi đã mặc đồ ngủ.

Tớ cũng muốn canh. Từ cửa sổ tớ chỉ thấy một cái sân. —J.

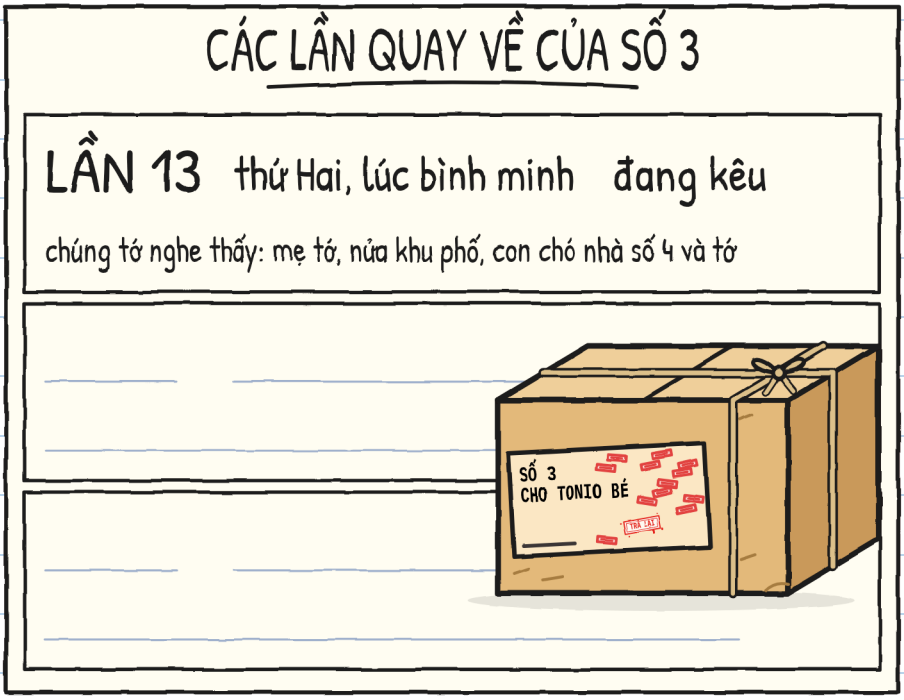
Lúc bình minh, nghe thấy gói số 3.

Leng keng, leng keng, leng keng.

Rồi nó hiện ra trên các mái nhà. Không vội. Kêu như xe kem. Ba ô cửa sổ sáng đèn. Một con chó sủa. Gói số 3 chui vào qua cái cửa sổ nhỏ phía trên cửa ra vào. Cô Mara để nó mở sẵn là vì thế.

Tan học, bọn tớ đến cửa hàng. Gói số 3 nằm trên ngăn kệ của nó. Nó có thêm một con dấu: mười ba.

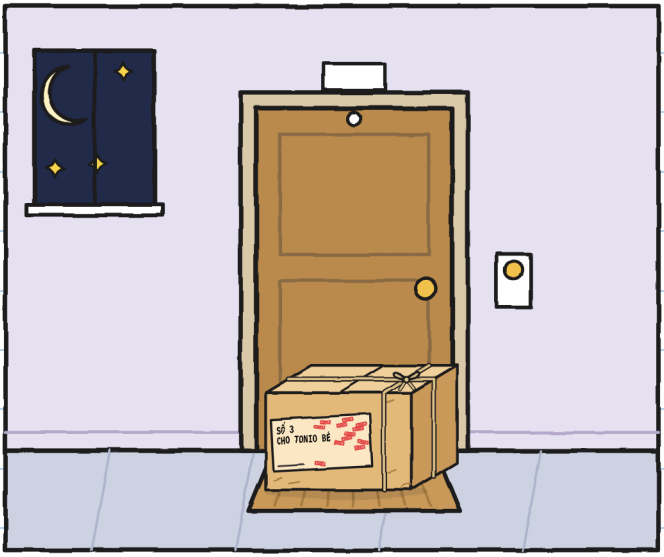
—Đây không phải hình phạt —cô Mara nói—. Đây là quy tắc. Không ai ký: nó quay về.

Mười ba con dấu. Thêm vài cái nữa là không thấy cái hộp đâu. —J.

Tonio đến lúc năm giờ hai mươi, sau khi giao hàng xong. Cậu ta không hỏi về gói số 3. Sáng đó cậu ta nghe thấy nó bay qua nhà mình.

Tớ không thấy. Tonio kể cho tớ:

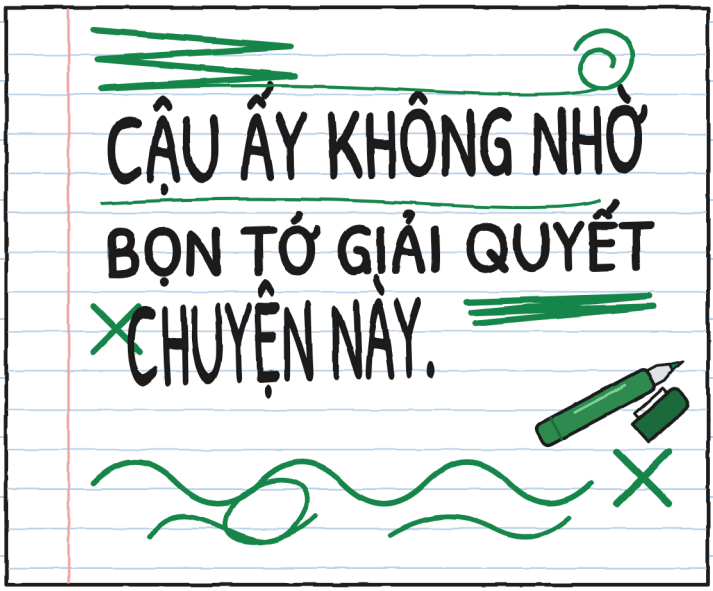
ĐIỀU TONIO KỂ CHO TỚ

—Tớ để cái hộp cả đêm trên thảm chùi chân ngoài cửa.
—Sao không mang vào? —Julita hỏi.
—Ở nhà, nhiều người đã gọi tớ là Tonio bé rồi.

—Một chữ ký là xong hết —Julita nói khi Tonio đi rồi—. Chỉ một. Mất hai giây. Tớ đã đo bằng chữ ký của tớ.

Tớ mở sổ ra. "Màu xanh lá không che được câu của tớ", tớ nghĩ. Tớ viết bằng bút bi, ấn thật mạnh:

Tớ đọc rồi. Tớ không đồng ý. Tạm thời. —J.

Tớ có ý khác. Đừng nhìn tớ như thế. —J.

CHƯƠNG 3

Xin chữ ký

Thứ Ba tớ tan học. Tớ thấy một cái bàn ngoài vỉa hè trước cửa hàng. Khăn trải bàn màu vàng dài chạm đất. Có một tấm biển bằng chữ của Julita. Và ở giữa có thứ gì đó bị che.

—Đây là cái giá đỡ, chỗ tựa để ký cho thoải mái —Julita nói—. Tớ sưu tầm chữ ký: những chữ ký để lưu niệm.

—Từ bao giờ?

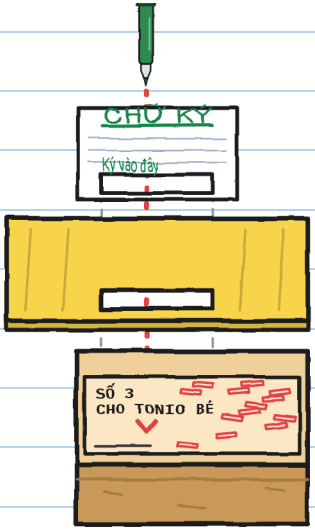
—Từ hôm qua.

Trên cái giá đỡ có một tờ giấy kẻ dòng. Bên dưới có một ô cửa sổ nhỏ cắt bằng kéo. Khăn trải bàn có một ô giống hệt, ngay bên dưới.
Tớ vén một góc khăn lên. Cái giá đỡ chính là gói số 3 nằm ngang. Các ô cửa sổ nhỏ để lộ cái nhãn của nó hướng lên trên.

CÁCH HOẠT ĐỘNG

1. Tờ giấy, có ô cửa sổ nhỏ.

2. Khăn trải bàn, có cái lỗ.

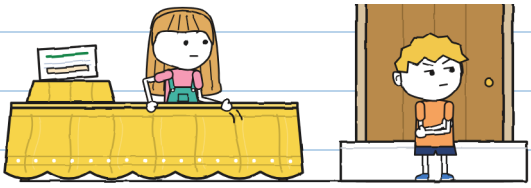

3. Nhãn của gói số 3, ở chỗ còn để trống.
4. Ai ký vào ô cửa sổ nhỏ... là ký lên nhãn.

—Bằng bút của tớ —Julita nói khẽ, vui vẻ—. Mực không xóa được. Ngày mai gói số 3 không quay về nữa. Tonio sẽ biết khi nhìn thấy nó. Bất ngờ chưa!

—Tonio đâu có nhờ đưa gói số 3 ra khỏi cửa hàng —tớ nói—. Điều kiện hai.
—Cậu ấy sẽ biết ơn.
—Còn cô Mara?
—Cô đang nghe điện thoại. Tớ nói: "Bàn chữ ký". Và đúng là bàn chữ ký.
—Còn cái giá đỡ?
—Cô không hỏi cái đó.

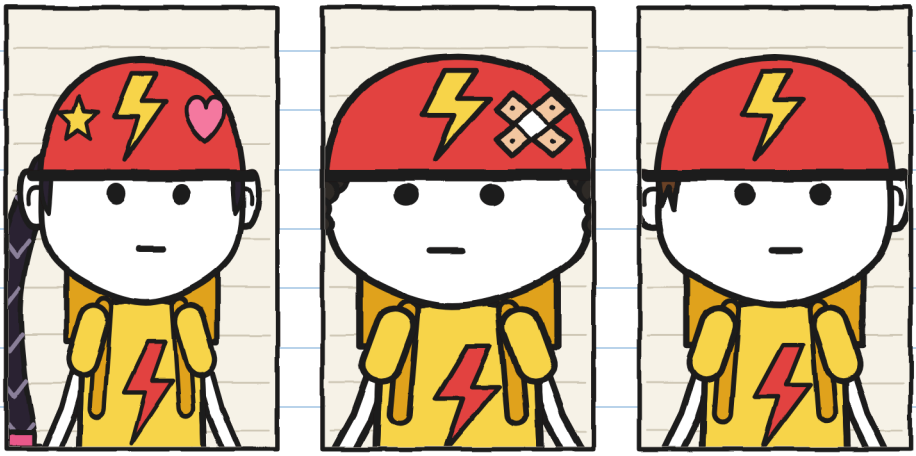
Tớ nhắc bạn ấy chuyện bà Flora và hạt giống thứ tám. Julita đã không để bà Flora ký sớm.
—Không giống nhau. Lần đó chuyến giao chưa sẵn sàng. Lần này nhanh hơn.
—Cậu làm đi. Tớ không làm.

Cậu ấy ngồi xuống bậc thềm. Rất nghiêm túc. Chẳng giúp gì cả. —J.

CHỚP đi qua phố bọn tớ lúc năm giờ mười. Ba người, nối đuôi nhau.

PHIẾU CỦA CHỚP

ZOE, "Tên Lửa":
~~nhanh nhất.~~
Đặt biệt danh.

BRUNO, "Xì Lốp":
~~từng xì lốp một lần.~~
Hai năm trước.

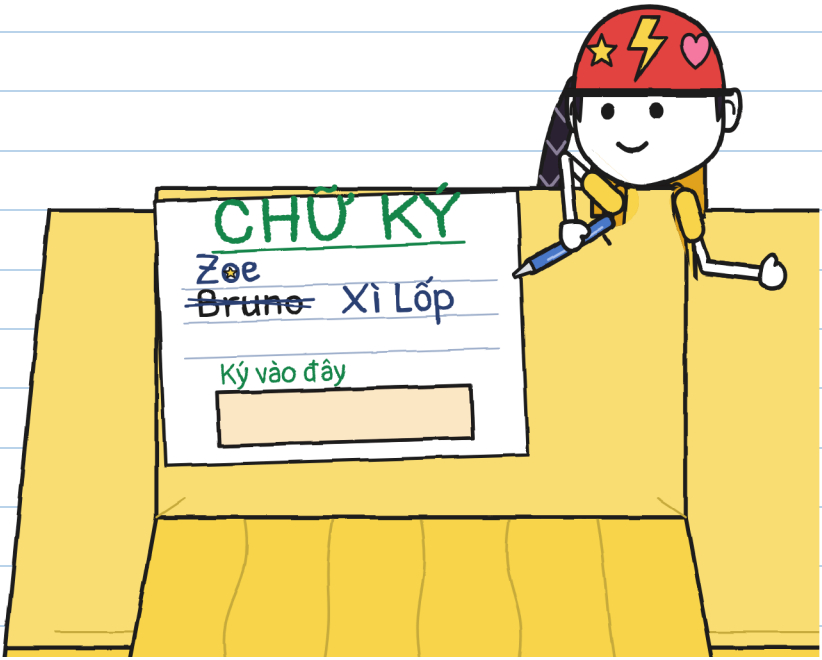
TONIO:
~~chưa có biệt danh.~~
Chưa.

—Chữ ký? Của bọn mình? —Zoe nói. Bạn ấy phanh lại và xuống xe đạp.

Chưa bao giờ có ai xin họ chữ ký. Vì thế mới có tác dụng. —J.

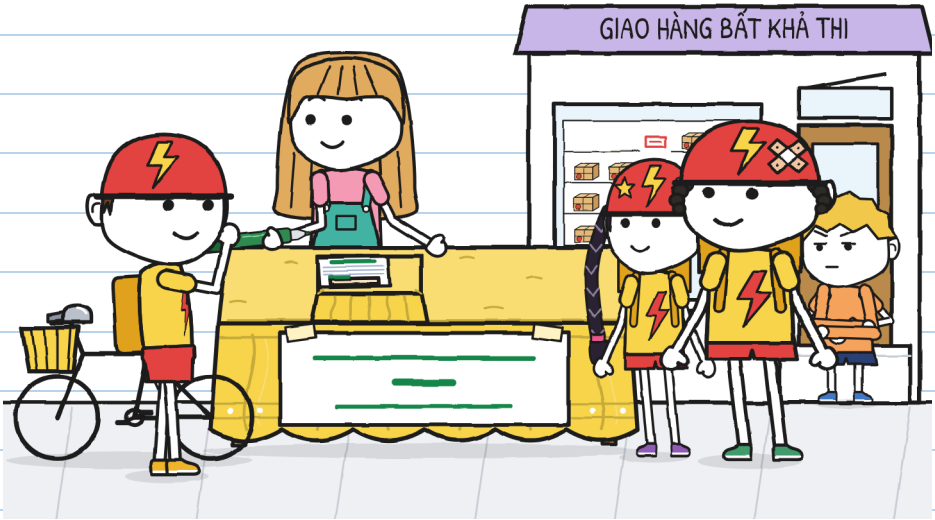
Zoe ký đầu tiên, có một ngôi sao trong chữ o. Bruno viết "Bruno". Zoe gạch tên đó và viết "Xì Lốp".

—Ở CHỚP biệt danh không bỏ được đâu —Bruno nói với tớ, không giận chút nào—. Tớ từng xì lốp một lần.

Tonio vẫn ngồi trên xe. Cậu ta nhìn cái bàn như gói số 3 đã nhìn hôm Chủ nhật.

—Đến lượt cậu, Tonio —Julita nói—. Ở dưới này, trong chỗ đã đánh dấu. Chỗ tốt nhất.
Bạn ấy đưa cây bút dạ xanh lá của mình.
Người ta xin chữ ký Tonio lần đầu tiên. Cậu ta xuống xe và đứng thẳng.

Từ bậc thềm, tớ thấy hết. "Không phải chuyện của mình", tớ nghĩ. Và tớ im lặng.

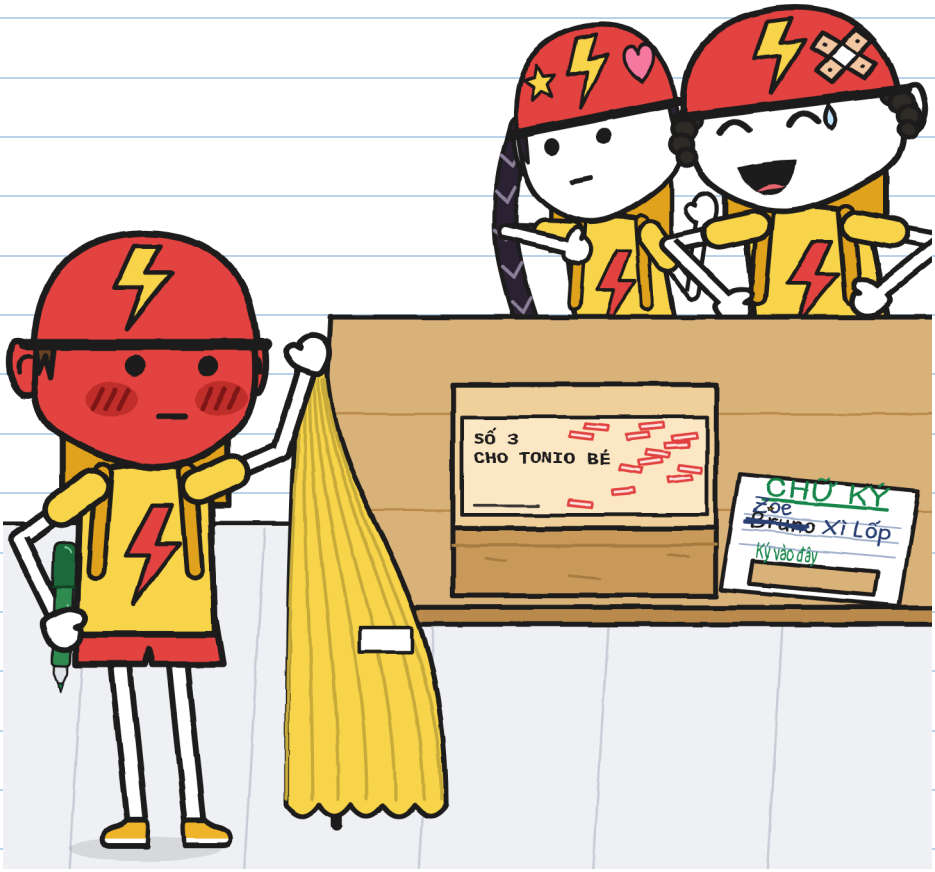
Tớ đứng dậy.

—Tonio, khoan đã...

Muộn rồi. Tonio kéo cái giá đỡ lại gần một cái. Cậu ta sắp ký. Dưới khăn trải bàn có gì đó kêu lên:

Tonio vén khăn trải bàn lên.

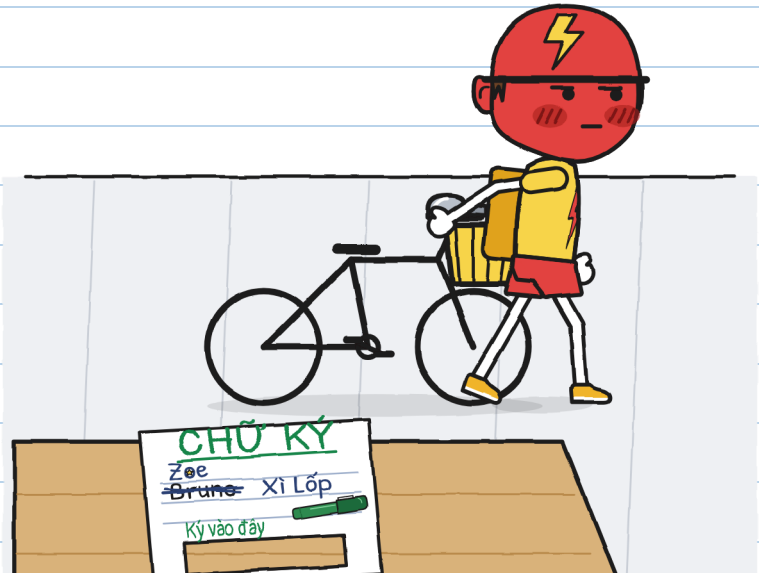

—"Cho To-ni-o bé" —Zoe đọc, thong thả và vui vẻ.
—Tonio bé á? —Bruno nói. Bạn ấy cười.
Zoe không cười. Zoe đang nghĩ.

Tonio không hét. Cậu ta từ từ đậy nắp bút. Để nó trên tờ giấy. Chưa ký.

—CHỚP không ký vào bẫy.

Cậu ta đi bộ, dắt xe bằng ghi đông. Không ai đi theo.

Cậu ta đi trong màu mũ bảo hiểm. Không phải cái đỏ của ngượng. Là cái đỏ của giận.

Đỏ kế không có số cho cái đỏ đó. —J.

Cô Mara bước ra với tấm vải tím. Cô không hỏi ai đã lấy gói hàng ra. Cô nhìn chỗ trống trên kệ, cái bàn và Julita.

Cô phủ vải lên gói số 3 và ẵm nó lên.

—Gói hàng này chưa được giao —cô nói với Zoe và Bruno—. Trên nhãn ghi gì là chuyện của Tonio.

Họ đi mà không bấm chuông.

Tớ giúp Julita dọn khăn trải bàn, tấm biển và tờ giấy. Hai chữ ký và một cái lỗ. Tớ không nói "tớ đã bảo rồi". Cũng không nói "không sao đâu". Có sao chứ.

—Cậu có làm gì đâu —Julita nói.

—Tớ báo muộn. Đáng lẽ tớ báo sớm hơn. Hoặc gọi cô Mara.

Julita vào và tự mình kể hết cho cô Mara. Ô cửa sổ nhỏ, khăn trải bàn, ngăn kệ, cái điện thoại.

—Chuyện với Tonio thì cháu tự kể —cô Mara nói.

Thứ Tư, Tonio đi qua lúc năm giờ mười. Cậu ta không dừng. Cậu ta quay lại lúc năm giờ hai mươi. Đi qua lần thứ ba. Julita đứng giữa vỉa hè với một tờ giấy.

LỜI XIN LỖI

Tớ đã lấy gói hàng của cậu.

Tớ định lừa cậu.

Tớ cho người khác xem nhãn của cậu.

Xin lỗi.

—Julita

Tonio đọc tờ giấy từ trên xe.
—Được rồi. Tớ đọc rồi.
—Cậu tha lỗi cho tớ chứ?
—Tớ nói là tớ đọc rồi.
Chiều đó Tonio không đến cửa hàng. Cái thùng của cậu ta bỏ trống.

Tớ ký bằng tên đầy đủ. Tối thiểu phải thế. —J.

CHƯƠNG 4

Chiếc xe đạp nhỏ

Thứ Năm, Tonio bước vào cửa hàng. Cậu ta không nhìn hai bên đường. Cậu ta kẹp một chiếc xe đạp dưới cánh tay.

Không phải xe của cậu ta. Hay đúng hơn: chiếc xe hồi nhỏ.

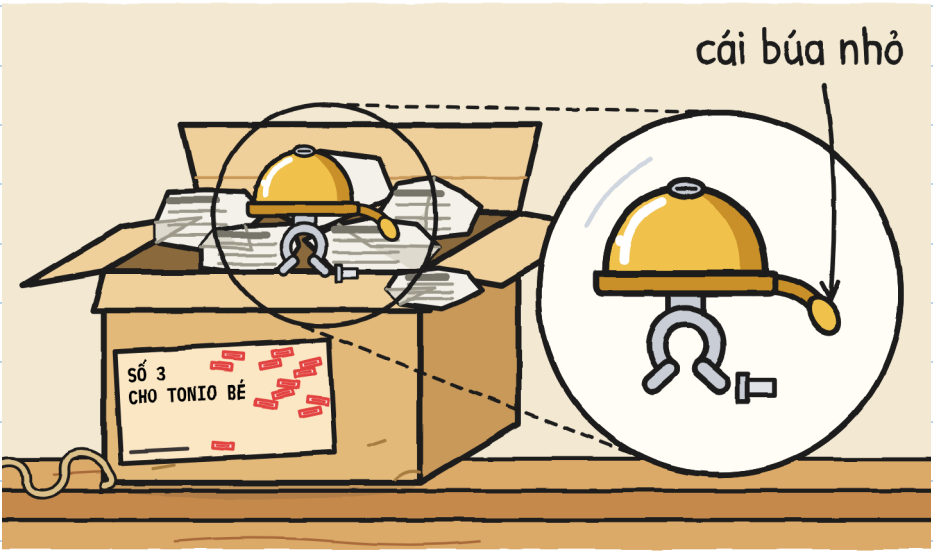
—Từ hôm Chủ nhật, tớ cứ nghĩ về tiếng leng keng —Tonio nói—. Tớ nhớ ra tiếng đó. Tớ muốn xem mình có đúng không.

—Cháu muốn mở gói số 3. Không phải ở đây: từ ngoài đường nhìn thấy.
Cô Mara đưa bọn tớ vào phòng sau, gian phòng phía sau cửa hàng.
—Mở không phải là ký —cô nói—. Không có chữ ký thì lúc bình minh nó quay về.

—Tớ ở lại được không? —Julita hỏi. Bạn ấy đã hỏi thật.
Tonio do dự.
—Đừng đụng vào.
—Tớ không đụng vào cái hộp. Và không nói chuyện đó.

Tonio cởi sợi dây. Bên trong là giấy báo cũ. Nó tự rách ra. Và giữa đám giấy...

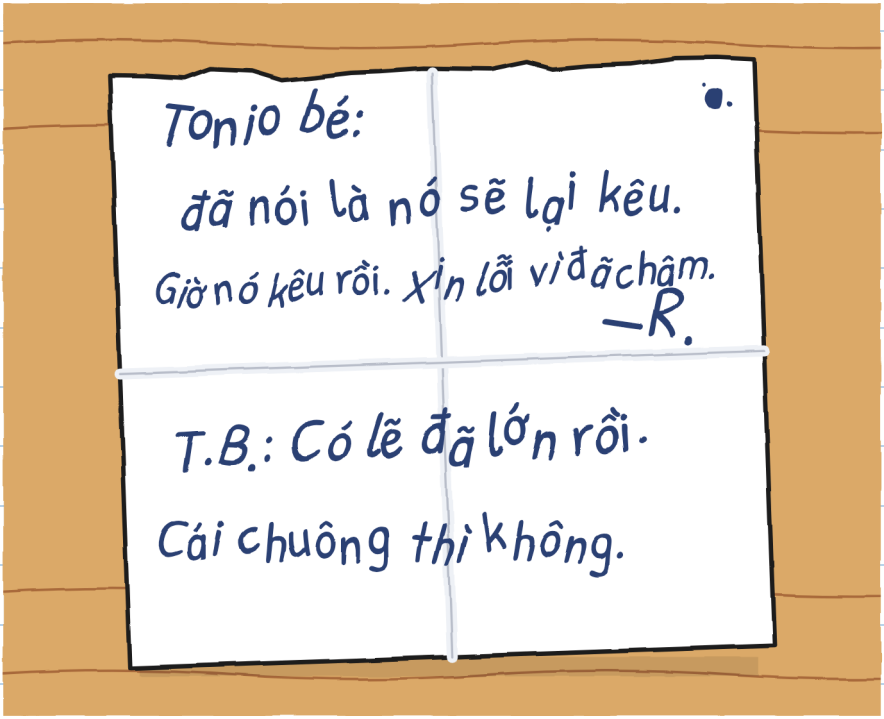

Một cái chuông xe đạp nhỏ màu vàng kim. Một cái lò xo làm cái búa nhỏ nảy lên. Lắc là nó kêu.

Số 1 cắn. Số 2 chạy. Số 3 chỉ biết kêu.

Không rồng, không chân. Một cái chuông nhỏ.
Tớ thích. —J.

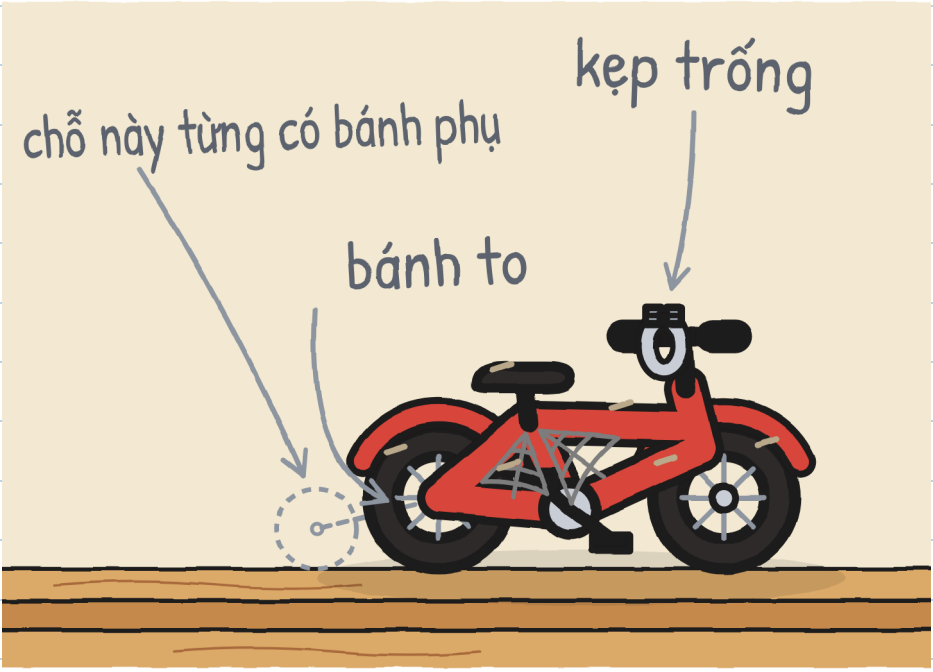
Bên dưới có một tờ nhắn gấp làm tư.

Tonio đọc hai lần.
—Chữ xấu thật —cậu ta nói. Rồi im lặng một lúc lâu.

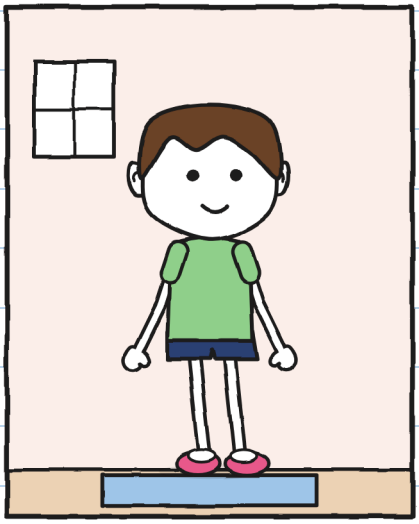
R. giữ lời nhưng muộn. Bà Flora nói thế. Bà không nói MUỘN BAO LÂU. —J.

Rồi Tonio đặt chiếc xe đạp nhỏ lên trên bàn.

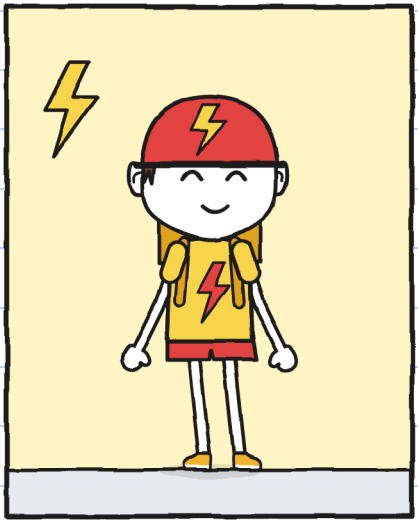

—Là của tớ. Nó có cái chuông nhỏ này, gắn bằng cái kẹp. Một hôm cái chuông không kêu nữa: cạch. Có người nói: "Đưa đây, Tonio bé. Sửa xong sẽ trả lại".
—Ai vậy? —Julita lỡ miệng hỏi. Bạn ấy bịt miệng lại.
—Tớ không nhớ mặt. Tớ nhớ cái chuông. Và nhớ là mình đã chờ rất lâu.

—Ở nhà tớ được gọi là Tonio bé —Tonio nói—. Ở CHỚP là Tonio. Tớ viết điều đó vào phiếu của tớ ngày đầu tiên.
—Tonio bé có gì không tốt? —tớ hỏi.
—Không có gì. Cho đến khi Zoe nói. Ở CHỚP biệt danh không bỏ được. Nhìn Bruno thì biết.

Ở NHÀ: Tonio bé

Ở CHỚP: Tonio

—Từ hôm thứ Ba, Bruno gọi tớ là Tonio bé sáu lần rồi —Tonio nói thêm.
Julita co người lại trong góc.

—Cậu còn ngồi vừa không? —Julita hỏi. Bạn ấy không nhịn được.
Cô Mara đặt chiếc xe xuống đất. Tonio ngồi lên.

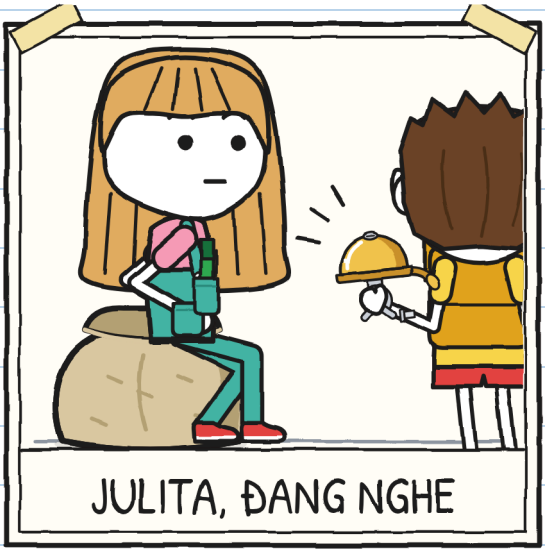

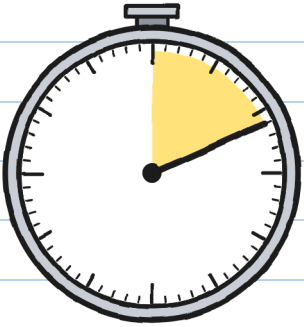
Vừa. Gần như vậy.
Cô Mara phát ra một tiếng, gần như một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

Đó kế: 0. Tớ ghi vào vì cái đó cũng tính. —J.

—Xe cậu đã có chuông xe của CHỚP rồi —tớ nói—. Cậu không phải gắn cái chuông nhỏ này. Cậu có thể cất nó. Hoặc để nó quay về.
—Tớ biết —Tonio nói. Nhưng cậu ta nhìn tớ. Như thể lần đầu nghe thấy câu đó.

Julita im lặng nghe suốt mười một phút, cất bút dạ đi.

11 phút

Mười một phút. Lưỡi tớ ngủ quên mất. —J.

—Tớ muốn thử một mình —Tonio nói.
Cô Mara, Julita và tớ đi ra. Tonio đóng phòng sau lại.

Để khỏi nghe, Julita đi sang bên kia cửa hàng, còn tớ vẽ. Ghế của Tonio giờ có mái vải: một cái mái bằng vải. Vẫn nghe thấy như thường.

Leng keng.
Vẫn tiếng leng keng của hôm thứ Bảy. Rồi một tiếng nữa. Rồi không còn tiếng nào, một lúc rất lâu.

Tonio đi ra. Cậu ta cầm cái chuông nhỏ trong một tay, cái hộp dưới nách.

—Cháu mang nó đến mai. Chưa ký.

—Lúc bình minh nó quay về —cô Mara nói.

—Cứ để nó quay về. Cháu muốn có nó một đêm.

—Nếu Tonio để cái chuông nhỏ ra ngoài hộp thì sao ạ? —tớ hỏi.

—Cô chưa bao giờ thử —cô Mara nói—. Và cô sẽ không thử lúc bảy giờ sáng.

Tonio cất cái chuông nhỏ và tờ nhắn vào hộp.

Còn mười bốn tiếng nữa là đến ngày mai. Tớ sẽ đếm. —J.

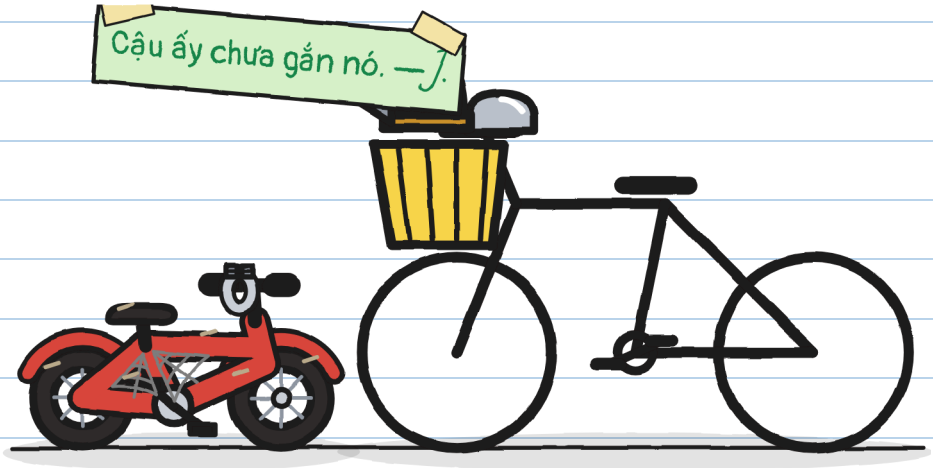
Thứ Sáu, phố tớ lại kêu lên: leng keng, leng keng, leng keng. Lần quay về thứ 14.
Chuyện đêm hôm trước tớ không thấy. Tonio kể cho tớ:

—Lần này gói số 3 ngủ trên bàn đầu giường của tớ. Không phải trên thảm. Lúc bình minh nó gõ vào kính. Tớ mở cửa sổ cho nó.

Cậu ấy mở cửa sổ cho một gói hàng. Lịch sự quá. —J.

Tớ vẽ hai chiếc xe đạp của Tonio cạnh nhau.
Tớ thêm cái chuông nhỏ vào chiếc xe bây giờ.
Trông đẹp.
Julita dán một mẩu giấy lên cái chuông nhỏ đã vẽ.

trước bây giờ

Bạn ấy nói đúng. Tớ hơi bực.

CHƯƠNG 5

Riêng tư

Chiều thứ Sáu, gói số 3 nằm trên ngăn kệ của nó. Nó có mười bốn con dấu. Tonio nhìn nó từ xa, ngồi trong thùng.

Julita đã hai ngày chuẩn bị một thứ gì đó. Tớ thấy sợ.
Đó là một tờ giấy có hai lựa chọn.

Tonio đọc tờ giấy. Cậu ta nhìn cô Mara.

—Nếu cháu ký, ai biết ạ?

—Cô. Và cuốn sổ đăng ký của cô: cô ghi các lần giao vào đó. Nó không rời khỏi ngăn kéo.

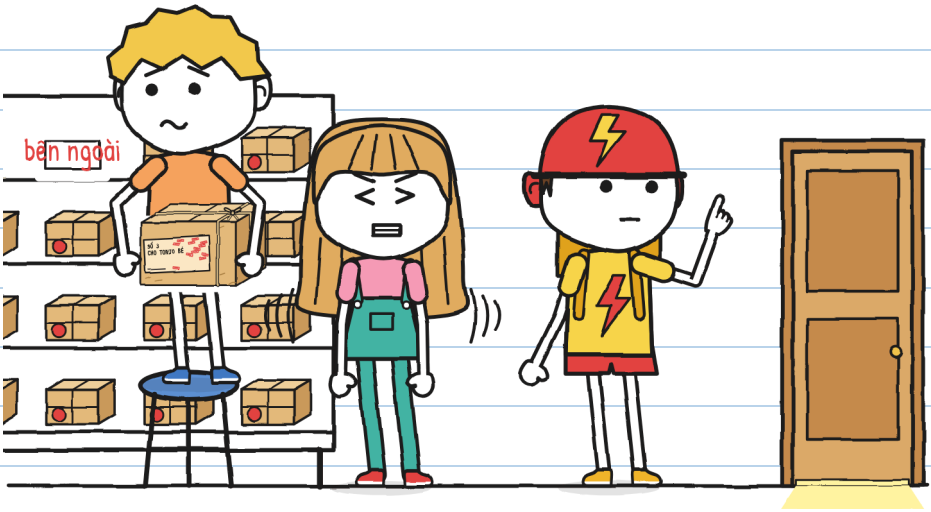
—Còn CHỚP?

—Cô không kể. Sổ đăng ký không phải là tấm áp phích.

Áp phích chỉ có số. Tên thì ở trong ngăn kéo. —J.

Tonio đứng dậy khỏi thùng.
—Tớ chọn B.
Julita không nhảy cẫng lên. Tớ thấy bạn ấy không nhảy.
—Trong phòng sau —Tonio nói tiếp—. Với hai cậu.
—Cả tớ nữa à? —Julita hỏi.
—Cậu muốn nhìn tớ ký hơn ai hết. Tớ muốn cậu ở trước mặt hơn.

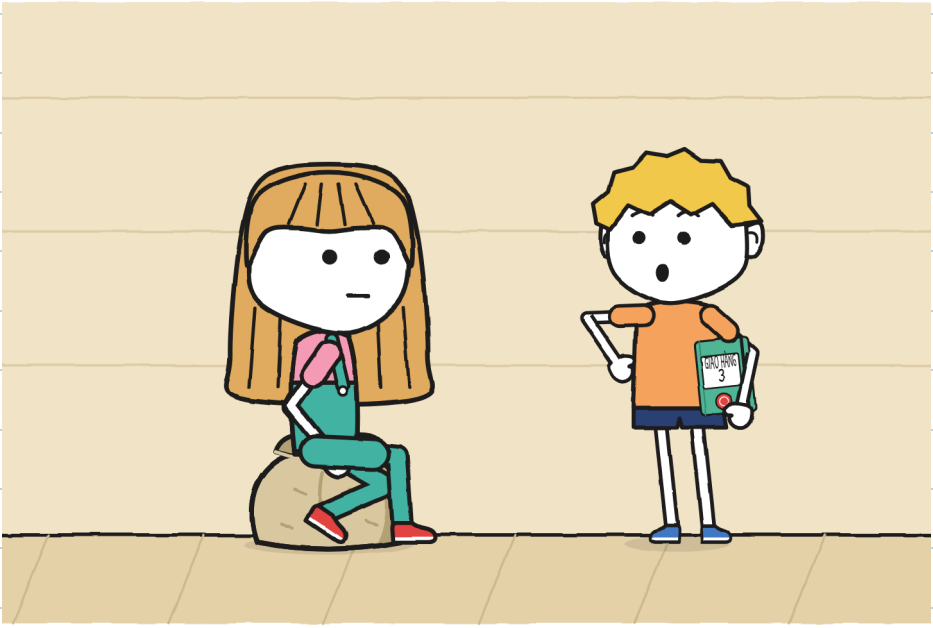
Trong phòng sau, Tonio lại lấy cái chuông nhỏ và tờ nhắn ra. Cậu ta nhìn chúng thật chậm, thật cẩn thận.

—Trước khi ký, tớ xem mình ký cái gì —cậu ta nói, không nhìn ai.

Julita đỏ hồng lên như cái áo của bạn ấy.

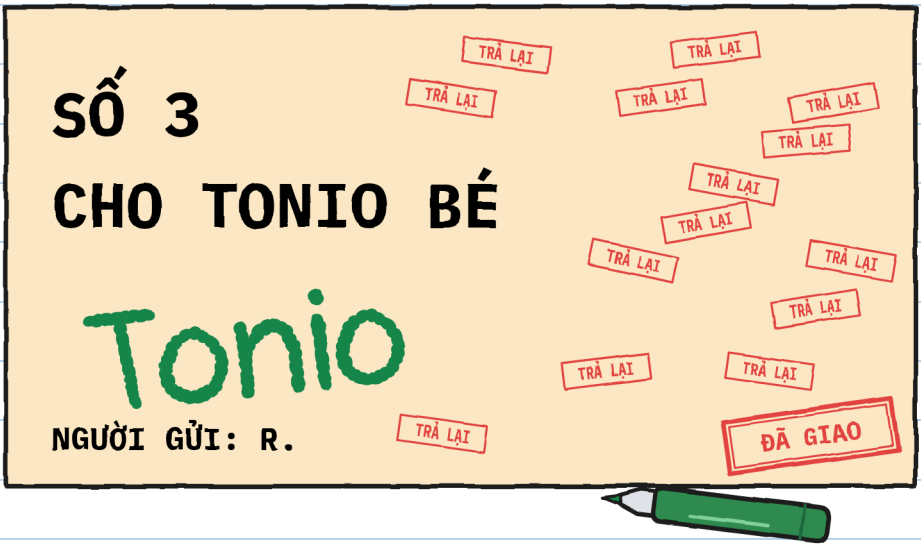
Julita đưa cây bút dạ xanh lá cho Tonio. Bạn ấy ngồi lên một cái bao tải ở góc.
—Cậu làm gì vậy? —tớ hỏi.
—Tớ ngồi lên tay mình. Để không giúp.

Tớ gấp sổ lại và kẹp dưới cánh tay.

Rồi cậu ấy ghi lại hết. —J.

Tonio mở nắp bút dạ và ký.

Trên nhãn ghi "Tonio bé". Chữ ký là "Tonio".
—Như thế được không ạ? —Tonio hỏi—. Không phải cùng một cái tên.
—Ai nhận thì ký —cô Mara nói—. Và cháu đã nhận nó.

Cô Mara ghi việc giao hàng vào sổ. Julita đã cầm cái ghế đẩu xanh. Bạn ấy đặt nó xuống sàn.

—Tớ đổi tấm biển được không? —bạn ấy hỏi Tonio, không phải cô Mara.

Tonio nhìn tấm biển.

—Chỉ có một con số thôi.

—Chỉ thế.

—Được.

Tớ đã hỏi trước. Ghi lại nhé. —J.

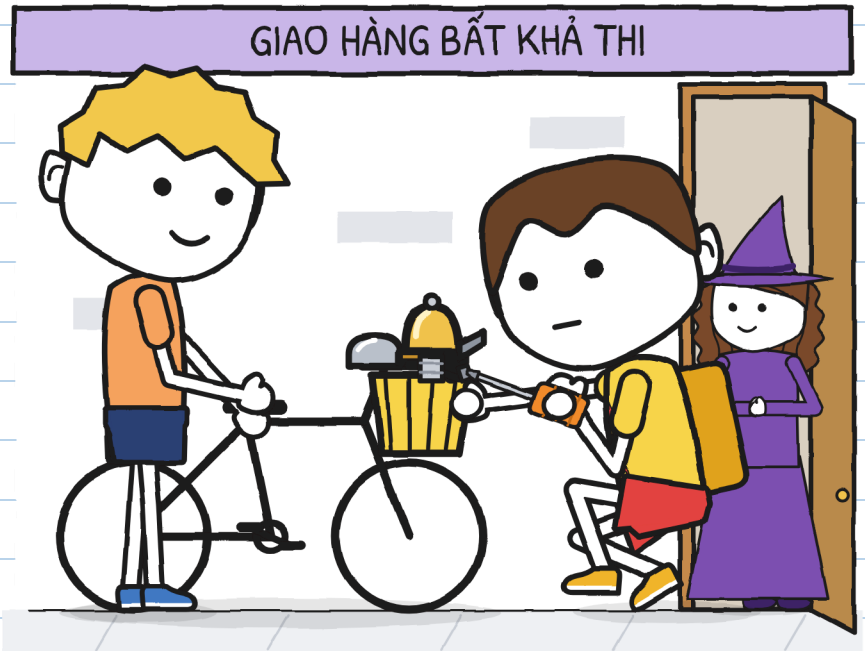
Ngoài vỉa hè, Tonio dựng xe vào tường. Cậu ta lấy cái tua vít từ ba lô.

—Cậu gắn cái chuông nhỏ à? —tớ hỏi.

—Ừ.

—Còn chuông xe của CHỚP?

—Cái đó là của CHỚP. Cái này là của tớ.

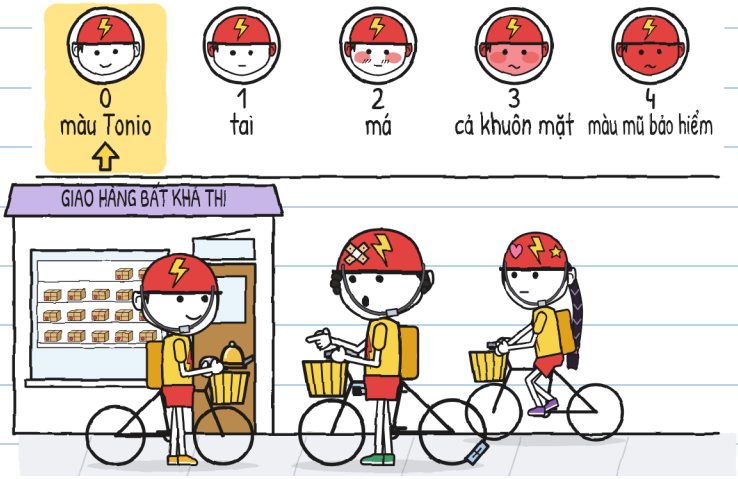

Cậu ta tự gắn. Tớ chỉ giữ xe. Và vì cậu ta nhờ.

Tonio chạm ngón tay vào cái búa nhỏ.

Leng keng.

Năm giờ mười, CHỚP đi qua. Bruno phanh lại.
—Cái gì kêu thế?
—Một cái chuông nhỏ.
—Ở đâu ra thế?
—Là của tớ.
—Hồi cậu còn là Tonio bé à?
Tớ nhìn Tonio. Không đỏ chút nào. Cả tai cũng không.

—Hồi người ta gọi tớ thế. Giờ tớ tên là Tonio. Còn cậu tên gì?
—Xì... —Bruno ngừng lại—. Bruno.
—Thế là được, Bruno.

Bruno ngẩng đầu lên. Ở CHỚP, hai năm rồi chẳng ai gọi cậu ấy là Bruno.

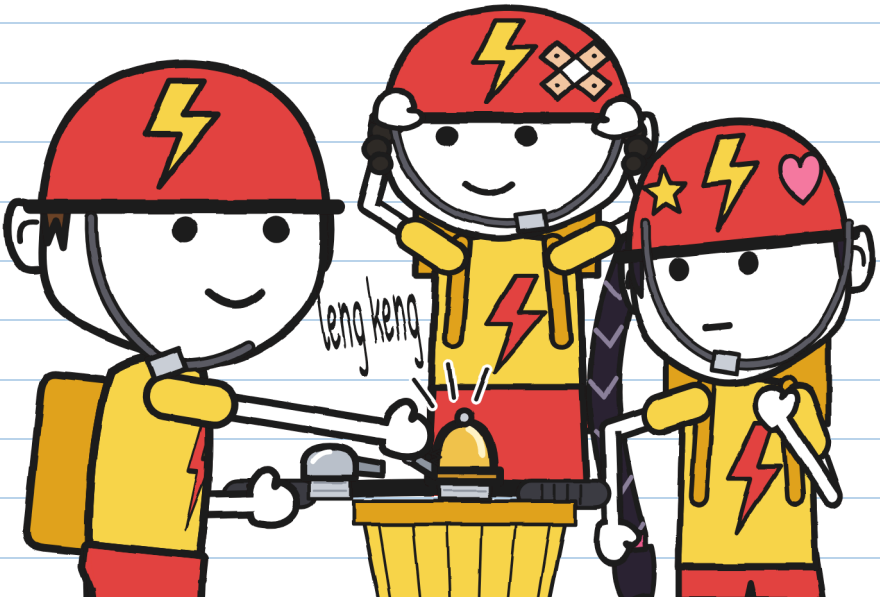
Zoe há miệng.

Tonio gõ vào cái búa nhỏ. Một lần.

Leng keng.

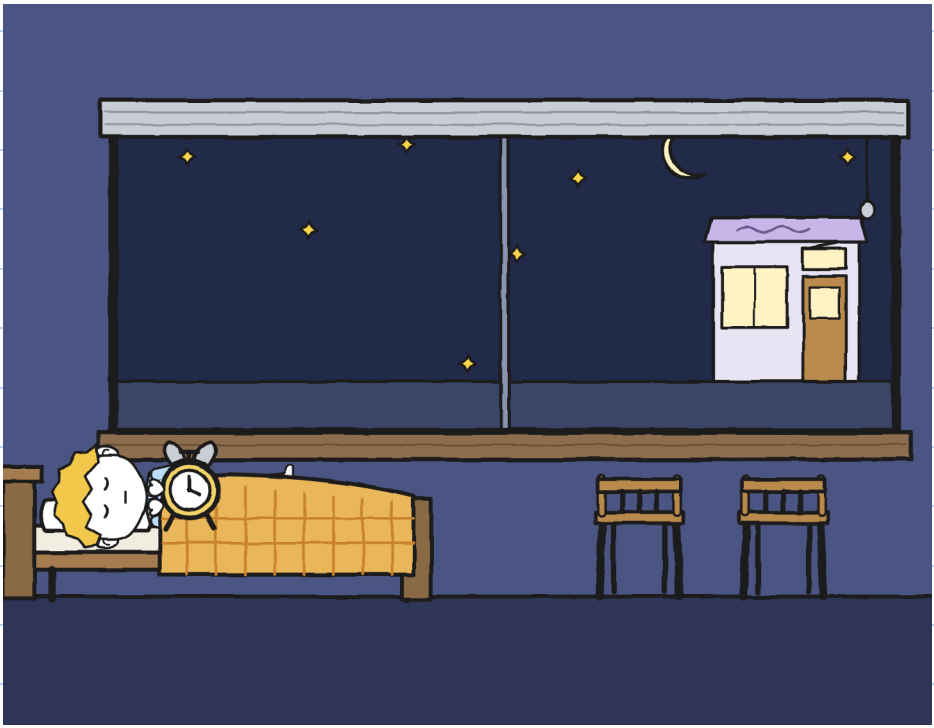
Zoe ngậm miệng lại. Bạn ấy nghĩ một lúc.

—Nghe hay đấy —bạn ấy nói—. Bọn mình muộn rồi, Tonio.

Cậu ấy nói "Tonio". Không thêm gì. —J.

Đêm đó tớ lại để rèm kéo lên.
—Lại canh nữa à? —mẹ tớ hỏi.
—Hôm nay con canh cho không có chuyện gì xảy ra.
—Việc đó mẹ làm giỏi lắm. Ngủ đi.

Tớ ngủ quên mà không đậy nắp bút dạ. Cái gối của tớ giờ màu xanh lá. —J.

Trời sáng.

Không có gì kêu.

Không một tiếng leng keng, không một ô cửa sổ, không cả con chó nhà số 4.

Đó là sự yên lặng đẹp nhất tớ từng nghe ở phố tớ.

CHƯƠNG 6

Tạm thời

Thứ Bảy lúc mười giờ, tớ vẽ cái kệ. Mười bảy gói hàng. Ba chỗ trống.

Cô Mara dán cái nhãn vào sổ của cô, cạnh hai cái nhãn kia.

Một quả trứng, mấy hạt giống và một cái chuông nhỏ. Cả ba đều đến muộn. Cả ba đều đến nơi.

Tonio ký cái thứ ba. Lần này tớ chỉ đưa bút cho cậu ấy. —J.

Tonio ngồi vào thùng của cậu ta và cựa quậy. Lần này cậu ta không nhìn cái kệ.

—Đó là chỗ ngồi "tạm thời" của cháu —cô Mara nói.

—Tạm thời thế là đủ rồi ạ —Tonio nói.

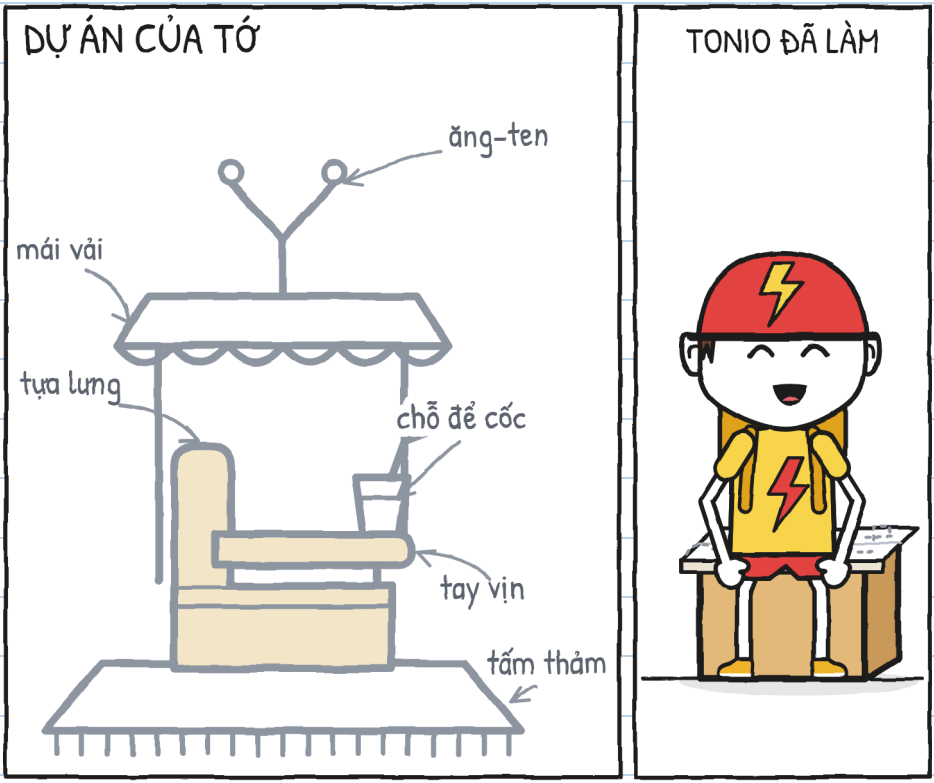
CÒN

17

"Tạm thời" có thể kéo dài nhiều năm. Hỏi gói số 3 mà xem. —J.

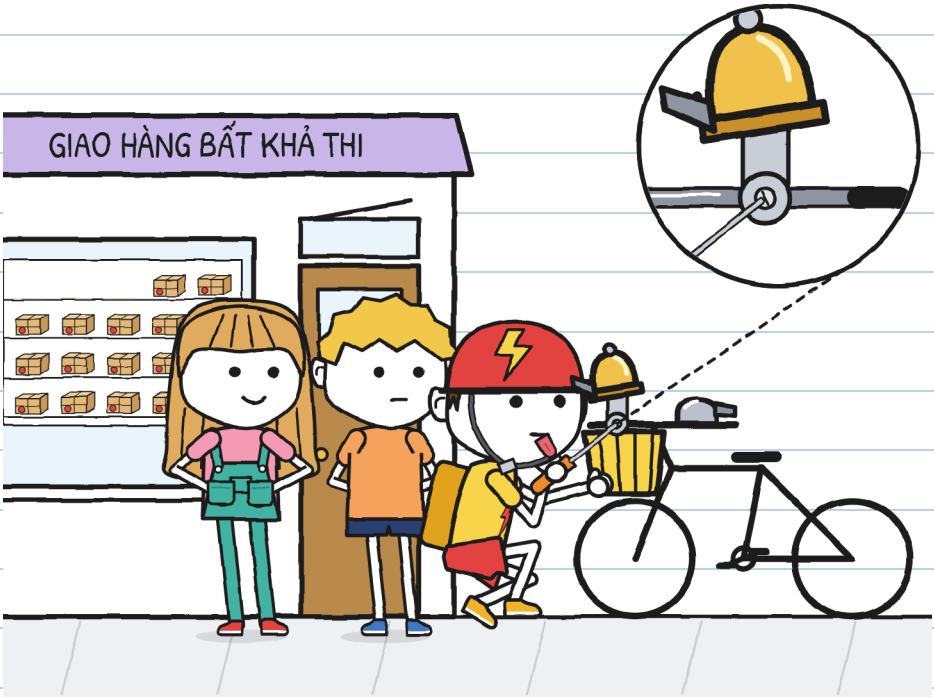
Tớ cho Tonio xem dự án của tớ: bản vẽ cái ghế. Tớ mất cả tuần.

—Cho tớ nhé?

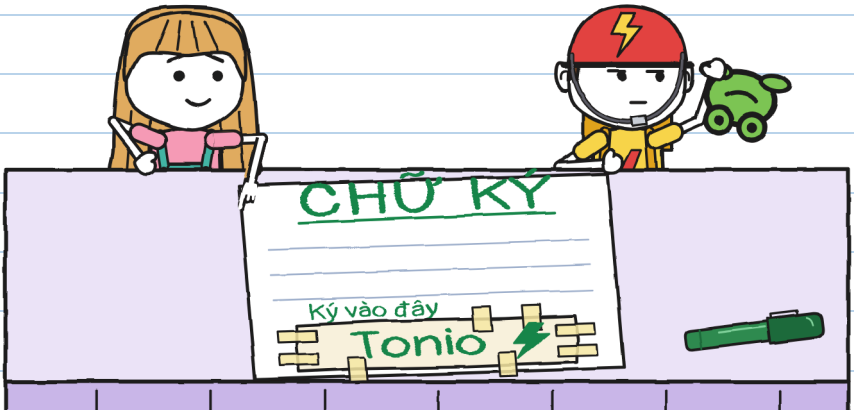
Cậu ta gấp bản vẽ làm tư. Đặt lên cái thùng và ngồi lên.

Ngoài cửa, cái chuông nhỏ bị lệch trên ghi đông.
—Để tớ giữ cho cậu vặn —tớ nói.
—Tớ làm được.
Tonio làm được. Tớ nhìn con ốc vít. Hình như nó có cả trăm vòng.

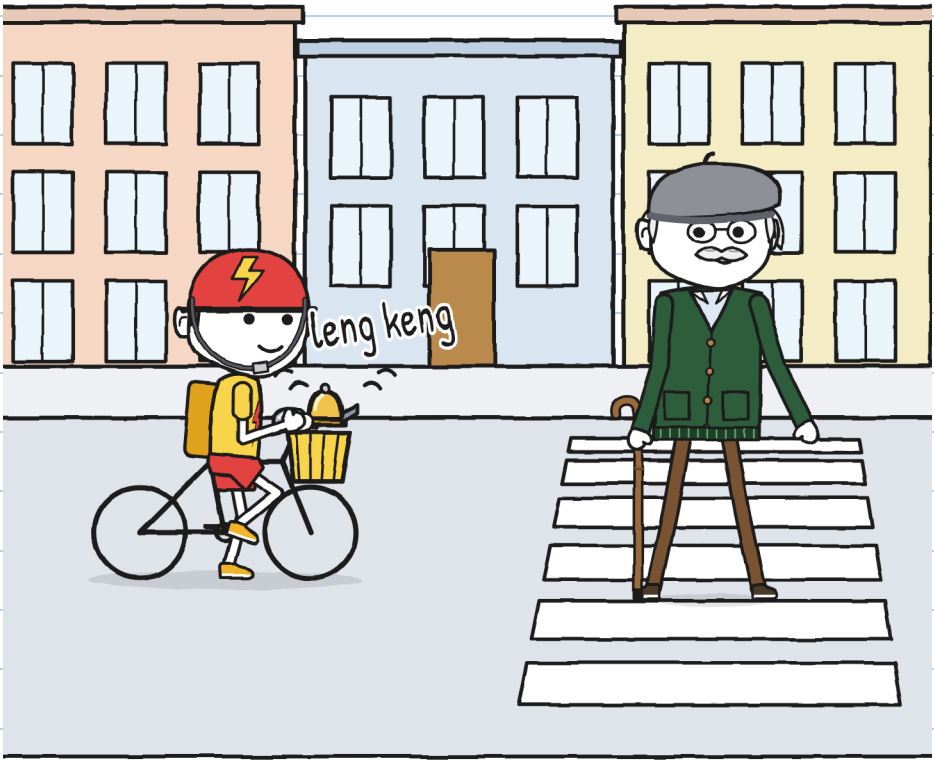
Julita lấy tờ xin chữ ký ra. Ô cửa sổ nhỏ đã bị bịt bằng giấy và thật nhiều băng dính.

—Là tờ trong cái bẫy —Julita nói với cô Mara, không đợi hỏi—. Tớ đã sửa nó.
Bạn ấy đặt tờ giấy trước mặt Tonio.
—Cậu ký cho tớ một chữ ký nhé? Thật đấy. Không có gì bên dưới.
Tonio nhìn dưới tờ giấy. Nhìn dưới quầy. Lật con ếch lên.
—Được.

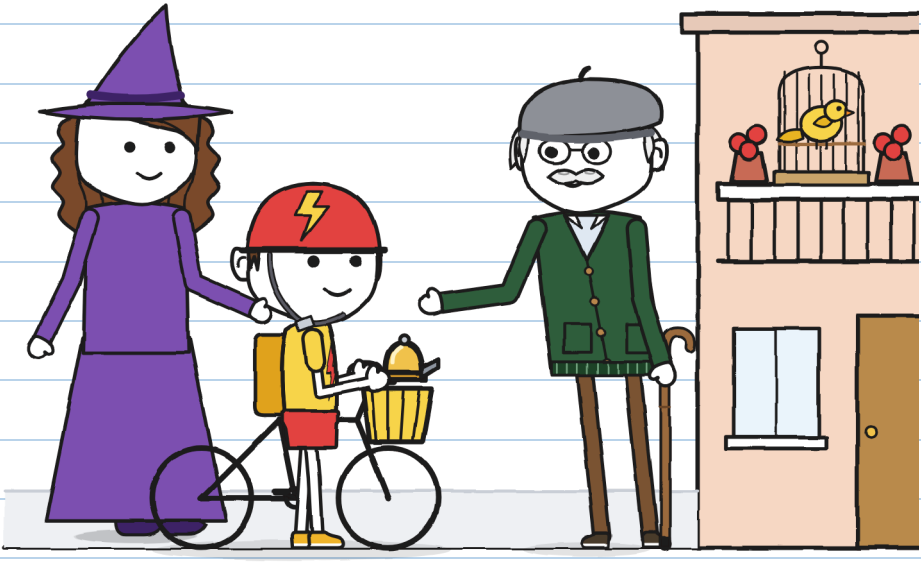
Tớ đáng bị thế. —J.

Giữa trưa, Tonio ra đi giao hàng. Một ông cụ đội mũ nồi băng qua đường chậm rãi, chống gậy. Tonio phanh lại. Đợi. Bấm cái chuông nhỏ đúng một lần. Như muốn nói: "Cháu ở đây".
Leng keng.

Ông cụ giơ gậy lên chào rồi chậm rãi đi tiếp.

—Đây là ông Antonio —cô Mara nói—. Tonio bé thứ hai trong danh sách của cô.
—Cái chuông nhỏ này mới à? —ông cụ hỏi, lúc đã sang tới vỉa hè bên bọn tớ.
—Cũ ạ —Tonio nói—. Là của cháu. Hồi người ta còn gọi cháu là Tonio bé.
—Sáu mươi năm rồi chẳng ai gọi ông thế. Hay mình đổi? Cháu là ông Antonio; ông là Tonio bé.
Tonio nghĩ một lúc.
—Tạm thời thì không ạ.

Tớ lấy phiếu về R. ra. Đã có sáu manh mối. Tớ thêm hai. Tonio xin cây bút bi của tớ. Cậu ta viết bên dưới, bằng chữ của cậu ta.

ĐIỀU BỌN TỚ BIẾT VỀ R.

?

R.

1-6 (sổ 2)

7. Biết Tonio hồi cậu ta còn đi chiếc xe nhỏ.

8. Hứa một cái chuông nhỏ sẽ kêu. Mất nhiều năm.

CÒN NỢ: một lời giải thích.

—Cậu có định cảm ơn không? —Julita hỏi.

—Cảm ơn và phàn nàn. Cả hai. Tớ vẫn chưa biết R. là ai.

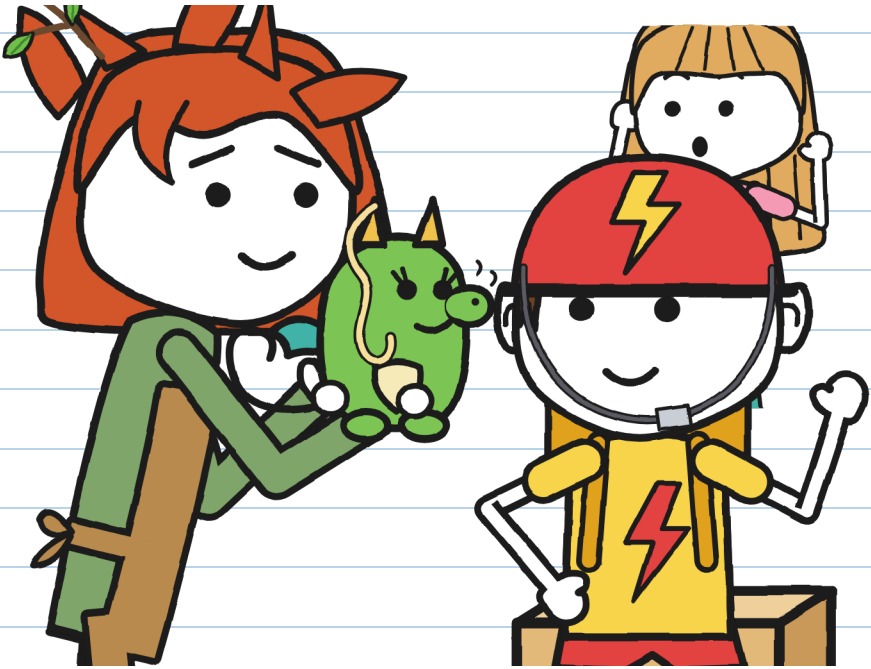
Một giờ, cô Vera bước vào. Cô ẵm Mẩu và có một cành cây nhỏ trên tóc.
—Cô cần giúp đỡ. Mẩu đã biết bay đi rồi. Nó cần một chỗ an toàn để hạ cánh. —Cô dừng lại—. Hôm qua nó chọn bát súp của cô.

Mẩu nhìn tớ và làm cái mặt "không phải con" của tớ.

Giống hệt của cậu. Có cả sợi mì. —J.

—Cô cần ai đó nhanh không ạ? —Tonio hỏi từ trong thùng.
—Muốn giúp cô thì phải biết chờ đợi —cô Vera nói.
—Cháu cũng biết. Từ tuần này.

Tớ cũng biết chờ đợi. Được chưa? —J.

LẦN GIAO SỐ 3. Mỗi người mất bao lâu:

	CHỚP: mười phút.
	R.: nhiều năm.
	Tonio: sáu ngày.
	Julita, đang nghe: mười một phút (kỷ lục).

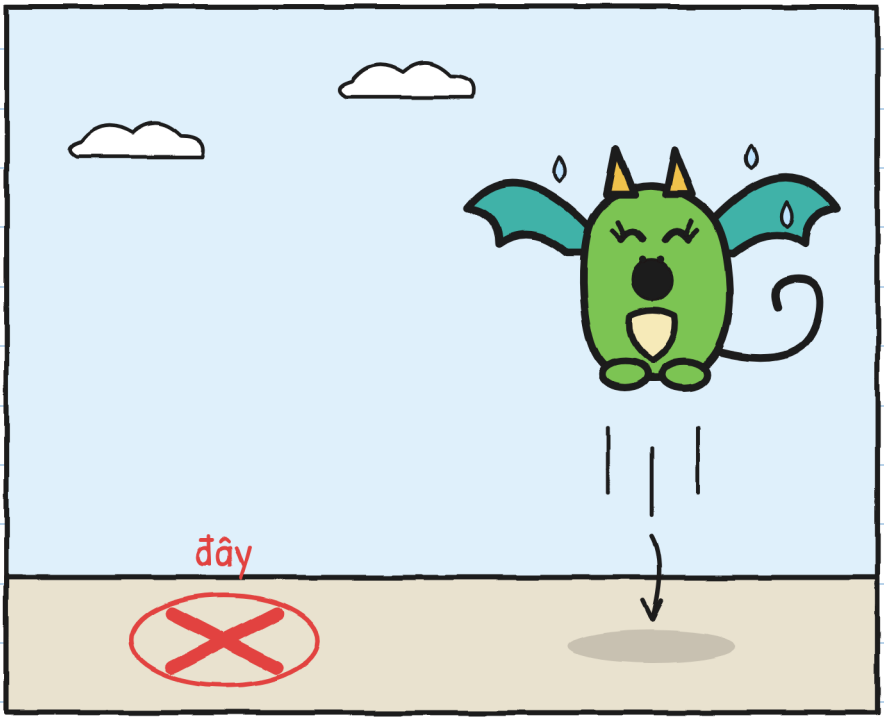

Tonio đi giao hàng. Ngoài phố có tiếng leng keng.
Rồi một tiếng nữa.
Lần này cái chuông nhỏ do chính cậu ta bấm.

Tớ vẫn chỉ kêu một mình. Tớ đang học. —J.

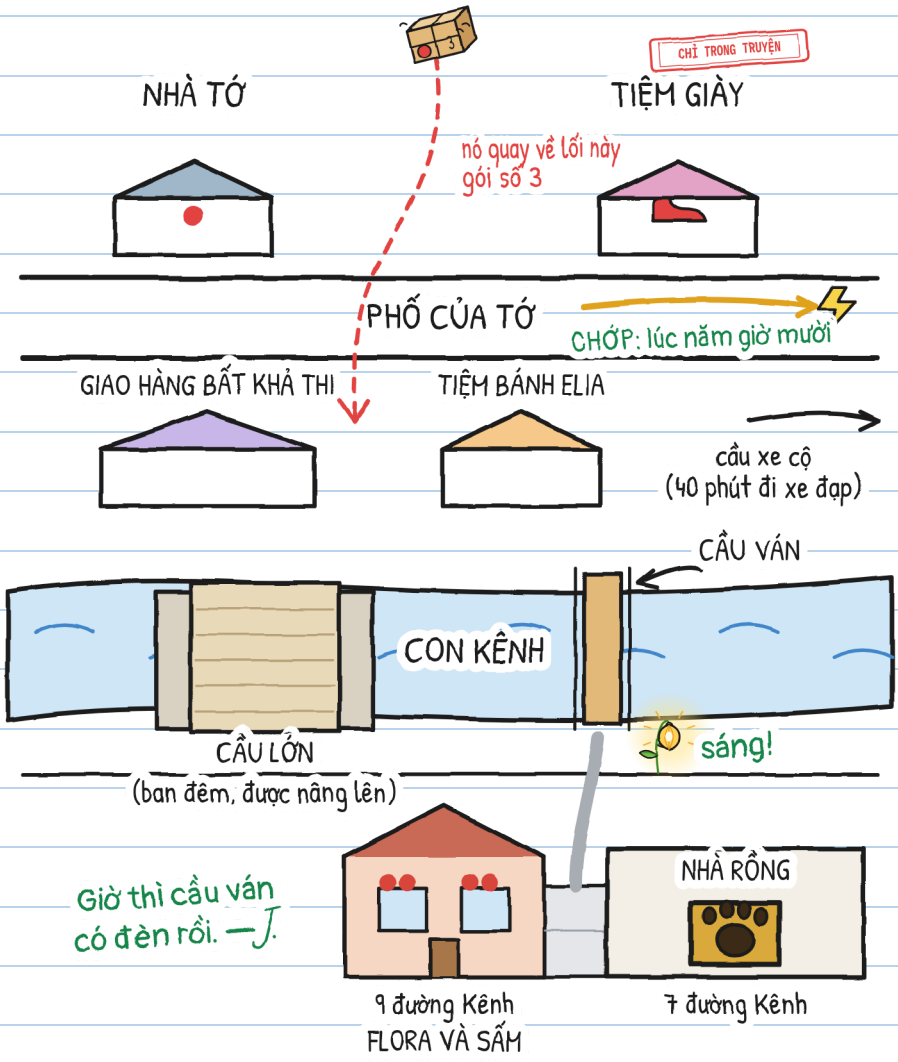
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 4

(sắp ra mắt)

Một con rồng con bắt chước cậu thì đáp xuống đâu? — J.

KHU PHỐ (bản 3)

CHỈ TRONG TRUYỆN
NHÀ TỚ
TIỆM GIÀY
nó quay về lối này gói số 3
PHỐ CỦA TỚ
CHỚP: lúc năm giờ mười
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI
TIỆM BÁNH ELIA
cầu xe cộ
(40 phút đi xe đạp)
CẦU VÁN
CON KÊNH
CẦU LỚN
(ban đêm, được nâng lên)
sáng!
Giờ thì cầu ván có đèn rồi. —J.
NHÀ RỒNG
9 đường Kênh
FLORA VÀ SẤM
7 đường Kênh

CÒN BẠN, BẠN TÊN GÌ?

Tonio từng được gọi là Tonio bé. Giờ chính cậu ta chọn tên mình. Còn bạn?

Tớ thích người ta gọi tớ là...

Người ta cũng có thể gọi tớ là...

Tớ muốn người ta không gọi tớ là...

Tớ là Julita. "J." chỉ khi tớ ký. —J.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và hơn 20 ngôn ngữ. Các cỡ XXS, XS, S, M và L có cùng số trang và cùng những bức tranh. Cỡ XL là tiểu thuyết. Chỉ có cách kể là khác.

CỠ XXS · PRE-A1
CÔ MARA VÀ TONIO CƯỜI. CON THẤY CHIẾC XE ĐẠP ĐỎ KHÔNG?

CỠ XS · A1
Cô Mara suýt cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ S · A2
Cô Mara phát ra một tiếng, gần như một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ M · B1
Cô Mara phát ra một tiếng động. Giống một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ L · B2
Cô Mara phát ra một tiếng mà ở người khác sẽ là một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ chưa thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ XL · B2-C1
Tiểu thuyết minh họa · 13+

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo.

Mỗi người một cỡ. Cùng một tiếng leng keng. —J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

XE ĐẠP THẬT: PHẢI LÀM GÌ

1. Luôn đội mũ bảo hiểm và cài quai cho chắc. Kể cả khi chỉ đi "ngay gần đây".
2. Để người ta thấy và nghe thấy bạn: đèn, quần áo sáng màu và chuông. Chuông để báo; không phải để ra lệnh.
3. Hai tay luôn nắm ghi đông. Nếu có gì làm bạn xao nhãng, hãy dừng lại ở nơi an toàn.
4. Vỉa hè là của người đi bộ: ở đó, hãy dắt xe. Trước khi sang đường, hãy dừng lại và nhìn.

Con dấu CHỈ TRONG TRUYỆN đánh dấu những gì xảy ra trong truyện, còn ngoài đường thì không.

TRƯỚC KHI ĐI, KIỂM TRA XE ĐẠP CỦA BẠN

